

Tunadalskyrkan 141102
Redan nu – men ännu inte
Jes 60:18-22

Ibland är det fascinerande att se hur Bibelns texter bekräftar varandra trots att de är skrivna under helt olika tidsepoker. Profeten Jesaja som levde ungefär 700 år före Kristus förmedlade sin hälsning till Jerusalem, symbolen för den plats där Gud bodde och gav med sina ord uppmuntran och stöd till folket.

Ungefär 800 år senare satt Johannes fängslad och fick se en syn om det som skulle komma och uppmanades att skriva ner det. Och de två texterna påminner väldigt mycket om varandra: Så här skriver Johannes i Upp 21: *Se Guds tält står bland människorna och han skall bo ibland dem och de skall vara hans folk och Gud själv skall vara hos dem, och han skall torka alla deras tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall vara mer. Ty det som en gång var är borta. Och han som satt på tronen sa; Se jag gör allting nytt. Och han förde mig i anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem som kom ner från himlen från Gud. Staden behövde varken sol eller måne för att få ljus, ty Guds härlighet lyser över den och Lammet, Jesus, är deras lampa och folken skall leva i detta ljus.*

Och så får vi idag läsa dessa ord och ta det till oss och fundera över vad de kan betyda idag, många hundra år senare. Och så kan vi tänka oss alla de människor som före oss läst och tagit till sig innehållet, och erfara att vi trots att vi inte är så många här och nu ändå är en del av något mycket större, av en skara som ingen kan räkna som uppenbarelseboken också talar om, där människor av alla folk och språk och stammar finns med. I Hebreerbrevet 12 omtalas det som en festförsamling som tillsammans med mångtusende änglar står inför Gud, med samma utgångspunkt, tron på honom och med samma syfte: att ge honom äran.

Bibelns texter vill hjälpa oss att få ett perspektiv på livet, vilket inte alltid är så lätt när man står mitt uppe i en situation, men som om man lärt sig det i förväg kan ge kraft och styrka att orka vidare. Hoppet om något bättre bar fäderna under deras vandring. Om man ser sångerna som skrevs på 1800-talet och början av 1900-talet när

det yttre var knapert, när det slog fel med skörden, när det var torftigt ekonomiskt, så är det väldigt många gånger som sångerna slutar i himlen, och tar fram det himmelska hoppet som ett stöd, som det som bär mitt i allt och ger en övertygelse om att allt ska bli så mycket bättre. Idag när det yttre ser annorlunda ut har vi kanske inte riktigt samma behov av den trösten, för vi klarar oss så bra själva. För egen del är det inte det första jag tänker på när jag möter motgångar, men samtidigt finns det där som ett levande hopp, som en visshet om att det väntar något bättre en dag.

Och det som ger en trygghet är att det är möjligt att få del av detta hopp redan nu, att vi kan få erfara hans hjälp och omsorg och ljus redan idag, även om det kommer att bli på ett helt annat sätt en dag när det fullbordas. Tänk vilken omsorg av Gud att han inte ger oss löftet och det bara kan finnas i en framtid som ingen av oss kan greppa, utan att han här och nu kan finnas med, kan gripa in, kan ge de där stunderna av helighet och gudsnärhet där vi kan erfara att det är verkligt, att det inte bara är utopi, utan något högst verkligt.

Om vi ser på Jesajatexten börjar den med påståendet att det inte mer skall finnas våld. Det yttre idag är som det är, våldet är inte på något sätt borta ifrån oss, tvärtom verkar det som att det blir mer och mer och vi får veta om det så snart det händer i våra media, men det vi kan göra är att i möjligaste mån se till att vi där vi finns verkar för det goda mot våld, mot den negativa spiralen omkring oss. Vi kan inte göra det i oss själva men tillsammans med varandra, tillsammans med Jesus kan vi arbeta för fred och rättvisa i det lilla och be om möjligheter att verka för det goda: Paulus skriver i första tessalonikerbrevet: *Håll fred med varandra. Vi uppmanar er bröder: tala de oordentliga till rätta, uppmuntra de modfällda, stöd de svaga, ha tålamod med alla, Se till att ingen lönar ont med ont, Sträva alltid efter att göra gott, mot varandra och mot alla andra.*

Jesaja fortsätter med att skriva; Dina murar skall du kalla räddning, dina portar lovsång. Murarna och portarna är viktiga både som skydd mot inkräktare, och vägen både ut och in till staden. Och jag tänker att den kristna tron är som murar och portar i vårt liv, som kan beskydda, som kan ge möjligheter. Räddning eller frälsning och lovsång är sådant som vi kan "använda" i vårt liv i dag. Och då kan det handla om vår inställning till livet, om vad som vi tycker är viktigt för

oss. Frälsningen, tron på Jesus som Herre vill omfatta hela vårt liv, och vi kan få vända oss till honom i allt. Det är inte alltid saker blir som vi har tänkt oss, men att han lovat vara med och stötta och hjälpa, lovat hjälpa oss att bära våra bördor och då kan också lovsången tona fram i oss, när vi ser att han finns där mitt i livet, kanske inte på grund av frånvaron av problem, utan för att mitt i problemen kan vi ana honom och allt han har gjort för oss. Kom till mig alla ni som är tyngda av bördor, jag skall ge er vila, eller som grundtexten säger och som egentligen är omöjligt på svenska: jag skall vila er. Och en dag kommer vi att få del av en fullständig vila, inte i betydelsen att vi bara ligger där vi ligger, utan i betydelsen frånvaro av allt det onda, där vi bara får vara och må bra. Och i tanken på det kan lovsången bryta fram här och nu, och vi får glädjas åt hans löften och ta dem till oss.

En tredje sak som Jesaja skriver om är att Guds skall vara det eviga ljuset, som lyser upp och som finns där dag och natt. När Israels folk var på vandring i öknen så berättas om hur Gud fanns med dag och natt. Om dagen i en rökpelare och om natten som en eldstod. Jesus uttrycker det: jag är med er alla dagar intill tidens slut. På vår vandring vill Gud leda oss steg för steg, över bergen, ner i dalen som en sång säger, i ljusa och mörka stunder vill han som herden leda sin hjord och ge vi behöver för vandringen. Guds ljus som skall lysa handlar om allt det han har att ge åt oss och som sammanfattar allt det som är Gud och som vi egentligen inte fullt ut kan förstå. Några ord kan vara: barmhärtig, trofast, rättfärdig, nådig, långmodig, sannfärdig, allsmäktig, oförliknelig, kärlek.

När vi ber om Herrens välsignelse ber vi: Herren låte sitt ansikte lysa över oss och vare oss nådig, en bön om att han skall vara med oss och lysa upp vårt livs vandring. Och innehållet i den bönen kan bära oss in i den himmelska tillvaron den dag vi måste lämna detta jordeliv, men också ge möjligheter för varje dag i vårt liv. Och då kan hans ljus lysa upp bibelordet så att vi förstår bättre vad han vill, då kan hans ljus ge oss ledning för varje dag.

Och så får vi den här allhelgonahelgen ta emot allt han vill ge oss här och nu, och försöka förstå och ta till oss av alla de löften han har gett oss, och samtidigt se framåt mot den dag när allt kommer att bli så annorlunda än vi överhuvudtaget kan tänka oss här, när allt ska vara

harmoni och glädje. Och om det handlar om gator av guld och kristallflod som var en bild av det dyraste man kunde tänka sig då, eller om vi kommer att få vara på en jord utan miljöförstöring och yttre påverkan som vi skulle kunna lyfta fram i dag får vara osagt, men det kommer i alla händelser att vara så oändligt mycket bättre.

Alla i ditt folk skall vara rättfärdiga, och de skall för evigt äga landet. De är skott som jag har planterat, jag har skapat dem för att visa min härlighet.

AMEN